

de kerk teneinde te onderzoeken wat daar verhandeld werd, echter zonder succes, want zij werden niet toegelaten.

Nauwelijks waren deze personen teruggekeerd of er verscheen weer een deputatie ditmaal bestaande uit de burgers F. J. Philippeau, Johannes van Raalt, Cornelis van Dijk, Ch. van der Heeren, en Johannes Dorsmans, die zeiden te zijn de vertegenwoordigers der in de Groote kerk vergaderde burgerij. Zij verlangden van den Raad:

1. dat er vier compagniën schutters bijeengeroepen zouden worden namelijk eene bij het Raadhuis en drie aan de Beurs; 2. dat de stadspoorten zouden gesloten worden en 3. dat de stadsboden ten dienste zouden staan van de burgerij om eenige personen in huisarrest te nemen, welke ieder door twee schutters zouden bewaard worden.

De raadsleden beproefden al het mogelijke om deze burgers van hun eischen af te brengen, echter zonder succes. Toen niets hielp verzocht men de deputatie „buiten te staan” en kwam men tot het besluit, dat men de gecommiteerde burgers nog eens zeer ernstig den overhaasten stap zou voorhouden, welchen men zich veroorloofde.

1. dat men hun zou aanzeggen dat hun daad er slechts eene van de burgerij zou zijn, 2. dat de provisioneele wethouders en raden daaraan geen deel hadden, hetwelk de gecommiteerden verzocht werden te getuigen, 3. dat de Raad alleen op begeerte der burgerij de schutters onder de wapens liet komen, 4. dat de Raad aan de zes stadsboden zou gelasten tegen halfvier op het Raadhuis te zijn.

De deputatie verklaarde, dat zij de vergadering niet van het beslotene kon afbrengen; wel begonnen eenige leden door de „persuatie” van den Raad in hun besluit te wankelen, doch burger Van der Heeren, 2e secretaris der Volksvrienden, „avoueerde” uitstel als zeer gevaarlijk en zette de zaak door. De raadsleden hadden onder hun argumenten tegen den eisch der burgerij ook aangevoerd dat deze zaak aan generaal Bonnaud en de Fransche representanten zeer onaangenaam zou zijn. De gecommiteerden verklaarden nu, dat zij al met den Franschen generaal gesproken hadden en dat zij van het tegendeel overtuigd waren.

Tot slot verklaarde de president-wethouder Hartog, dat